ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώργος Κρεασίδης

Όλα τα αντιδραστικά αντιλαϊκά προαπαιτούμενα θα εφαρμοστούν λέει ο Χαρδούβελης

Προκλητική κυβερνητική προπαγάνδα για δήθεν μελλοντικά φιλολαϊκά μέτρα, μικρής εμβέλειας

Στη σταθεροποίηση που υπόσχεται η κυβέρνηση το μόνο σταθερό είναι η προσήλωση στην υλοποίηση του κοινού σχεδιασμού με την τρόικα. Ο υπουργός Οικονομικών και άνθρωπος των τραπεζών Γκίκας Χαρδούβελης, από το Γιούρογκρουπ του Λουξεμβούργου φυσικά επανέλαβε την προπαγάνδα για νέα εποχή που έρχεται. Όταν όμως έγινε πιο συγκεκριμένος ξεκαθάρισε ότι η Ελλάδα θα υλοποιήσει τα περίφημα 12 προαπαιτούμενα για να εξασφαλίσει τη δόση από την Τρόικα, τα έξι μάλιστα ως το τέλος του μήνα και τα υπόλοιπα μέσα στον Αύγουστο, ενώ άγνωστος παραμένει ο χρόνος της διαπραγμάτευσης της βιωσιμότητας του χρέους. Με δυο λόγια έρχονται αλλεπάλληλα και σκληρά μέτρα.

Τα έξι πρώτα προαπαιτούμενα της Τρόικας αφορούν περιορισμούς στις λαϊκές αγορές, την ουσιαστική κατάργηση των περιβαλλοντικών όρων στις επενδύσεις, φορολογικό γιουρούσι με συμψηφισμό επιστροφής ΦΠΑ και ασφαλιστικών εισφορών, καθώς και κατάργηση φόρων υπέρ τρίτων σε βάρος των ταμείων, πίεση στα φαρμακεία και δημιουργία νέας αγοράς με την ιατροφαρμακευτική κάλυψη ανασφάλιστων, αντί της ασφάλισής τους. Παράλληλα νομοθεσία περί διαφθοράς κρατικών και κυβερνητικών στελεχών, που σε όλη την ΕΕ όπου τα λόμπι και οι μιζαδόροι οργιάζουν, χρησιμοποιείται σαν άλλοθι, αλλά και για τον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο στις πολιτικές δυνάμεις.

Το δεύτερο πακέτο για τον Αύγουστο αφορά το τσεκούρωμα των επικουρικών συντάξεων με βάση τη “ρήτρα μηδενικού ελλείμματος”, την κατάργηση των φόρων υπέρ τρίτων που στηρίζουν τις επικουρικές αρμοδιότητας υπουργείου Εργασίας, το τέλος της προστασίας

των δασών και τη τσιμεντοποίηση του αιγιαλών, τη δημιουργία της “μικρής ΔΕΗ” και το ολοκληρωτικό πέρασμα στους ιδιώτες, τον άμεσο προσανατολισμό του Δημοσίου στην εξυπηρέτηση του κεφαλαίου στο όνομα της “απαλλαγής από διοικητικά βάρη” και ρυθμίσεις για τα οικονομικά των κομμάτων με στόχο τον πολιτικό έλεγχο.

Στο μεταξύ προχωράει η υλοποίηση ήδη ψηφισμένων σκληρών μέτρων. Από 1η Ιουλίου έρχεται μείωση επικουρικών συντάξεων σύμφωνα με τους μνημονιακούς αντιασφαλιστικούς νόμους που υπέγραψαν Λοβέρδος-Κουτρουμάνης κ.λπ. Ακόμα θα εφαρμοστεί η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά 3,9%, από το οποίο το 2,9% αφορά τις εργοδοτικές εισφορές και λειτουργεί σαν ωρολογιακή βόμβα για τα ταμεία. Η κυβερνητική προπαγάνδα φυσικά εμφανίζει το 1% που αφορά τις εισφορές των εργαζομένων σαν… αύξηση για να χρυσώσει το χάπι.

Μετά τη συρρίκνωση της εκλογικής της βάσης, η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει ότι η πολιτική της αποδίδει και θα προχωρήσει σε κάποια φιλολαϊκά μέτρα, έστω και μικρής εμβέλειας. Μόνο που βρίσκονται στη σφαίρα της προπαγάνδας. Η μείωση της τιμής των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς ήταν τελικά …αύξηση, ενώ η επιστροφή του 13ου μισθού αφορά ελάχιστους δικαιούχους, για την ακρίβεια όσους καταγράψει η αξιολόγηση στο Δημόσιο ότι πέτυχαν το 90% των “στόχων” και για ποσό που δεν αντιστοιχεί με το καταργημένο δώρο.

Γίνεται ξεκάθαρο τι σήμαινε η προεκλογική θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πως η διαχείριση εντός μνημονιακών δεσμεύσεων, ευρωζώνης και ΕΕ δεν μπορεί παρά να έχει αντιλαϊκό χαρακτήρα. Τα περί διαπραγματεύσεων καταλήγουν σε δεσμεύσεις σαν και αυτές του Χαρδούβαλη στο Γιουρογκρουπ: “όλα τα προαπαιτούμενα θα υλοποιηθούν”. Ακόμα και το περίφημο ΕΣΠΑ που ο ΣΥΡΙΖΑ διαφημίζει σαν εργαλείο ξεπεράσματος της εξαθλίωσης εντός ΕΕ, δεν είναι παρά μηχανισμός εκβιασμού, όπως διαπιστώνει η “Αυγή” της περασμένης Τρίτης με τον πρωτοσέλιδο τίτλο “Βέτο της Τρόικας και για το ΕΣΠΑ”. Η εκταμίευση πόρων του ΕΣΠΑ προϋποθέτει για την ΕΕ εφαρμογή των καταστροφικών για την κοινωνία “μεταρρυθμίσεων”…

Αν κάτι πιέζει τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου αυτό δεν είναι παρά η λαϊκή οργή και αγανάκτηση, όπως αυτή καταγράφηκε στις ευρωεκλογές, αλλά κυρίως οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες. Είναι οι μαχητικές καθαρίστριες που δε συμβιβάζονται με την απόλυση από το υπουργείο Οικονομικών, οι σχολικοί φύλακες, οι εκπαιδευτικοί, η ΕΡΤ. Είναι η απήχηση, η αλληλεγγύη και αποδοχή που συναντούν, που αυξάνουν την πίεση στην κυβέρνηση. Όσο είναι αλήθεια ότι το παζάρι και η “μαϊμού” σύγκρουση Λοβέρδου-Μητσοτάκη, η παράταση της

διαθεσιμότητας για πολλούς εργαζόμενους δεν έλυσαν κανένα πρόβλημα, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι οι καθυστερήσεις και ρωγμές στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής, ως αποτέλεσμα της λαϊκής κινητοποίησης, δίνουν το περιθώριο να υπάρξει αγωνιστική απάντηση.

Εξάλλου παρά τη ρητορική για πολιτική ανακούφισης, η κυβέρνηση φαίνεται αποφασισμένη να συνεχίσει στο γνωστό δρόμο που χάραξε με την τρόικα. Ο Σαμαράς στη συνέντευξή του στο "Βήμα" την περασμένη Κυριακή επιμένει στη γραμμή των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων που θα μας κάνουν "φυσιολογική χώρα", όπως περιγράφει το ακροδεξιό επιτελείο του το καθεστώς Ειδικής Οικονομικής Ζώνης που ονειρεύεται. Στα θετικά της κυβέρνησης δεν περιγράφει κάτι παραπάνω από τη "φούσκα" του πρωτογενούς πλεονάσματος και την έξοδο στις αγορές. Σαν τρίτο βήμα τη διαπραγμάτευση με την τρόικα για τη βιωσιμότητα του χρέους. Αν κρίνει κανείς από τις ολέθριες συνέπειες του "κουρέματος" (PSI) και τη διαπραγματευτική λογική που καταγράφηκε με τη φράση του Σόιμπλε προς τον Στουρνάρα "ξέχνα το Γιάννη…", καμιά αισιοδοξία δεν επιτρέπεται. Η αποδοχή των απαιτήσεων της τρόικας είναι στρατηγική που επιβάλλει το κεφάλαιο για να διασφαλίσει την πολύτιμη για τα κέρδη και την εξουσία του συμμαχία με την ΕΕ.

Εξάλλου παρά την αίσθηση ότι η κυβέρνηση υπαναχωρεί στο ζήτημα των απολύσεων στο δημόσιο, ο Βενιζέλος τα μάζεψε και ζητά "αυτοσυγκράτηση", ενώ ο Μητσοτάκης ξεκαθαρίζει ο αριθμός των 7.000 απολύσεων που υπολείπονται για το 2014 θα συμπληρωθεί.

Παράλληλα ο Σαμαράς στέλνει μήνυμα, και κυρίως στα κέντρα οικονομικής εξουσίας, ότι θα προσπαθήσει να υπερβεί το εμπόδιο της προεδρικής εκλογής στις αρχές του 2015 συγκεντρώνοντας 180 βουλευτές, πράγμα που μοιάζει δύσκολο, αλλά όχι ακατόρθωτο και λόγω του τυχοδιωκτισμού πολλών βουλευτών, ανεξάρτητων ή όχι, που βάσιμα πιστεύουν ότι δεν θα επανεκλεγούν.

Μόνη ελπίδα λοιπόν είναι ένα λαϊκό κίνημα ανατροπής, που θα ακυρώσει την προσπάθεια σταθεροποίησης της κοινωνικής εξαθλίωσης που επιδιώκει η κυβέρνηση. Ένα κίνημα σύγκρουσης σε όλη τη γραμμή του μετώπου που θα επαναφέρει τις κλαδικές και πανεργατικές απεργίες που τόσο φοβάται η κυβέρνηση, την ελπίδα και την αυτοπεποίθηση του λαού.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 22.6.2014